

Bu Ülkedeki Sistem “Demokrasi” Değildir

18.09.2024 • Bob Avakian'ın Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan yazı Bob Avakian'ın 82, 83 ve 84. sosyal medya mesajlarıdır. Kolaylık olması 1-2-3 şeklinde tek yazıda toplanmışlardır. Yazı İngilizceden Türkçeye çevrilmiştir, orijinaline ulaşmak için <https://bobavakianofficial.substack.com/p/revolution-82> linkini kullanabilirsiniz.

1. Bu Ülkedeki Sistem Demokrasi Değildir

İnsanlara, “Bu ülkedeki sistem nedir?” diye sorarsanız, birçok kişi bu “demokrasinin” “sorunları” olduğunu, hatta çok ciddi sorunları olduğunu düşünse bile; hemen hemen herkes “demokrasi” diyecektir.

Hemen hemen herkesin bu şekilde cevap vermesinin sebebi, küçüklüklerinden itibaren; eğitim sistemi, politikacılar, medya ve bu ülkenin diğer tüm egemen kurumları tarafından maruz kaldıkları propaganda ve bu şekilde düşünmeye koşullandırılmış olmalarıdır.

Aslında böyle düşünen “hemen hemen herkes” *yanlış* olacaktır.

Bu ülkede hüküm süren sistem nedir sorusunun gerçek cevabı, *kapitalizm* sistemidir. Kapitalist ekonomi, bu ülkedeki tüm sistemin temelidir ve var olan “demokrasi” *bu kapitalizm temelindeki demokrasidir*.

Kapitalist sistemde, nispeten az sayıda insan, yani kapitalist sınıf, *üretim araçlarının* (toprak, fabrika, üretimde kullanılan teknoloji ve makineler ile hammaddeler) başlıca sahibidir. Bu üretim araçlarına sahip olanlar, bunlara sahip olmayanların emeğinden kâr elde ederler ve bu nedenle üretim araçlarına sahip olmayanlar bunlara sahip olanlar için çalışmak zorunda kalırlar. Kapitalizm *sömürüye* dayanır. Nedir bu sömürü? Başkalarının emeğinden kâr elde etmek, işçiler

üzerindeki etkisi ne olursa olsun, onları kapitalistler için en büyük kârı yaratan koşullarda çalıştırmak. Kapitalistler işçileri bu şekilde yönlendirmek *zorundadırlar*, çünkü her kapitalist diğer kapitalistlerle rekabet halindedir.

(Temel durum budur—bu sistemin temel doğası ve ilişkileri. Bunu sömürü üzerine ve sömürüyle baskıya son verme üzerine iki makalede ve ayrıca Metalar ve Kapitalizm—Ve Bu Sistemin Felaket Sonuçları adlı makalede daha ayrıntılı olarak açıkladım; hepsi revcom.us adresinde mevcuttur.)

Kapitalist ekonomi, siyasal kurumlar, eğitim sistemi, egemen kültür ve egemen fikirler de dahil olmak üzere *sistemin bütünü için koşulları belirler*: bu sistemin “üstyapısıdır”. Eğer kapitalist bir ekonomik *temeliniz* varsa, bu temelin üzerinde var olan siyaset ve ideoloji üst yapısı da o temele uygun olacaktır, *olmak zorundadır*, aksi takdirde sistem işleyemez. Bu, herhangi bir yapı veya sistem için geçerlidir: *Temel, üst yapının ne olacağına dair şartları ve sınırları belirler*. Hasırdan yapılmış bir kulübenin üstüne ağır kütüklerle ahşap bir çatı koymaya çalıştığınızı düşünün: *Her şey çöker!* Aynı şey *kapitalist sistemin üst yapısı* için de geçerlidir: Bu ülkede var olan “demokrasi”, yalnızca kapitalist sömürü ve baskı sistemine dayanan, ona hizmet eden ve onunla sınırlı olan bir “demokrasi” olabilir; aksi takdirde sistem ayakta kalamaz, işlevini yerine getiremez.

Bu sistem altında, insanların sahip olduğu her türlü “hak”, hukuk, “hukukun üstünlüğü” ve siyasi sürecin tamamı bunların hepsi, kapitalist sömürü sistemine ve bu sistemde egemen olan kapitalist sınıfın çıkarlarına hizmet edecek şekilde şekillendirilir ve sınırlandırılır.

Kapitalist sınıfın egemenliğini veya kapitalist sistemin temel işleyişini ve “istikrarını” ciddi biçimde tehdit eden (veya ciddi biçimde tehdit ettiği düşünülen) her şey veya herkes, o egemen kapitalist sınıf ve onun şiddet içeren baskı kurumları, mahkemelerle ve özellikle de silahlı kuvvetler ve polis tarafından bastırılacaktır.

Kapitalist sistemde, kapitalist ekonominin sistemin bütünü için temel oluşturduğu bir sistemde, resmen “herkes için özgürlük” olduğu ilan edilmiştir (kimsenin köle olarak sahiplenilmesi beklenmez ve hiç kimse yasa ve gelenek tarafından belirli aşağı konumlara kısıtlanmaz). Ve

“resmi eşitlik” ilkesi vardır: Herkesin fırsat açısından ve “yasa önünde eşit” olduğu varsayılır. Gerçekte, elbette, işler böyle yürümüyor çünkü “para konuşur” ve daha fazla parası olan insanlar daha fazla etkiye sahip olur ve yine, kapitalist sömürü yoluyla büyük miktarda servet elde edenler, diğerlerinin sahip olmadığı bir güce sahip oluyor.

En temelde, üretim araçlarının büyük kısmını elinde bulunduran kapitalistlerle, bu araçlara sahip olmayıp kapitalistler için çalışmakla yetinenler arasında gerçek anlamda bir eşitlik olamaz. Gerçek anlamda, üretim araçlarının büyük kısmına sahip olanlar, hiçbir üretim aracına sahip olmayanlar (ve ayrıca hiçbir özel beceriye veya yüksek eğitim seviyesine sahip olmayanlar) üzerinde *yaşam ve ölüm gücüne* sahiptirler; çünkü bu konumdakiler ancak kapitalistler tarafından sömürüldükleri takdirde yaşayabilirler: Halk kitleleri, üretim araçlarına sahip olanlar tarafından işe alınamazlarsa ve sömürülemezlerse, yaşamak veya bir aile geçindirmek için hiçbir “yasal ve meşru” yolları kalmayacaktır.

Bütün bunlar derin eşitsizliğin bir ifadesidir; fırsat eşitsizliği de buna dahildir: Üretim araçlarına sahip olan kapitalistler zengin olma “fırsatına” sahipken, üretim araçlarına sahip olmayanlar (ve yine herhangi bir özel beceriye veya yüksek eğitim düzeyine sahip olmayanlar) sömürülme -ya da açlıktan ölme- ya da bir biçimde dolandırıcılığa veya suça yönelme “fırsatına” sahiptirler.

Ayrıca, bu temel sömürü ilişkisinde gözüken *biçimsel bir eşitlik* vardır: Kapitalistler, çalıştırdıkları işçilere, işçilerin kapitalist için yaptıkları emeğin karşılığında bir ücret öderler. Ancak gerçek şudur: İşçilerin aldıkları ücret, emekleriyle yarattıkları servetin yalnızca bir kısmına eşittir; işçilerin, ücretlerine eşit olanın ötesinde yarattıkları artı servet (artı değer) ise kapitaliste gider. Bu, kapitalist sömürünün “kirli küçük sırrıdır”. Kapitalist kârın temelidir ve aslında, kapitalist sistemin bir bütün olarak işleyişinin temelidir.

Bununla birlikte, belirli “ırkların” ve diğer sosyal grupların tarihsel olarak ayrımcılığa uğradığı yerlerde, eşitsizliğin tüm bu boyutu vardır.

Yani, kapitalist sistemin “resmi eşitliği” büyük miktarda eşitsizliği kapsar. Ve kapitalist toplumdaki en temel özgürlük, kapitalist sistem tarafından yönetilme ve onun sınırları içinde faaliyet gösterme “özgürlüğüdür”.

Toplumun sömürülen ve ezilen kesimleri içindeki *bireyler* daha ayrıcalıklı ve zengin bir konuma yükselseler bile (ya da bazı durumlarda hâkim sınıfın bir parçası olsalar bile), sömürülen ve ezilen *kitleler* bunu kapitalizm sisteminin sınırları içinde *başaramazlar*. “Herkesin” bunu yapabileceği fikri, egemen sınıfın insanları bu sisteme sadık tutmak ve onların vizyon ve isteklerini bu sistem içinde mümkün olduğu söylenenlerle sınırlamak için sürekli yaydığı başlıca ve en önemli *illüzyonlardan* biridir.

Bir dahakinde, bu sistemin ve halk *üzerindeki* egemenliğinin nasıl işlediğini daha ayrıntılı olarak ele alacağım ve özellikle toplumun gidişatı hakkındaki temel kararların neden halk tarafından seçimler yoluyla *alınmadığını* açıklayacağım.

2. **“Halkın” oyu, bu kapitalist sistem altında şeylere karar verilen temel yöntem değildir.**

Bu sistemin politikalarının -çokça söylenen kapitalist “demokrasi”- normal şartlarda insanlara oy verme hakkı tanıdığı doğrudur. Ancak kritik olan şey şudur: İnsanların kime oy vereceği, halk tarafından kararlaştırılmaz, politik temsilcileri yoluyla *hâkim kapitalist sınıf tarafından* kararlaştırılır (bu ülkede [ABD], Demokratik ve Cumhuriyetçi partiler). Evet, bu partilerin “genel seçimlere” katılacak adaylarını seçmek için yaptıkları “ön seçimler” vardır, ancak bu ön seçimler de *hâkim sınıf ve onun politik partilerinin önderleri tarafından kontrol ve domine edilir*.

Halk oy verdiğinde, hâkim kapitalist sınıfın menfaatlerini temsil edecek, bu hâkim sınıf tarafından kontrol ve domine edilen bir süreç ile seçilen adaylar için oy verir.

(Örneğin, Demokratik Parti ön seçimlerinde Joe Biden’ın tek ciddi aday olacağına *kim karar verdi*, ve sonrasında da Biden’ın yarıştan çekilmesi ve yerini Kamala Harris’e bırakmasına *kim karar verdi*?)

Kapitalist hâkim sınıfın derinden ikiye bölündüğü, hâkim sınıfın farklı kesimleri arasında devletin kontrolü için mücadelesinin son derece acı ve “normal” mücadelelerinin “sınırları dışında” olduğu zamanlar vardır ve şu an yaşamakta olduğumuz dönem de bu zamanlardan biridir. *Ancak bu, hâkim sınıfın hangi kesiminin hangi vizyon ve programının, temelini acımasız sömürü*

ve katliamcı baskıda bulan süregelen kapitalist sistemin hakimiyetine en iyi hizmet edeceği üzerine acı bir mücadeledir.

Şu açıktır ki bu sistem altında yönetim için -özellikle de Başkanlık gibi “üst düzey yöneticilikler için- “ciddi bir aday” olmaya çalışan herhangi bir kişi çok parası ve etkisi olan kapitalistlerin desteğini almak zorunda kalacaktır. Bunun yanında böyle bir aday hâkim medya -ki bu medya da milyarlarca dolar sermayeye sahip kapitalist kurumlardır ve esasen hâkim sınıfın (ya da hâkim sınıfın bir ya da diğer kesiminin) propaganda araçlarıdır- tarafından “meşru” olarak yargılanmak zorunda kalacaktır. “Meşru” görülmeyen herhangi bir aday bu medyadan dışarı atılacaktır -yayınlarda onlara yer ayrılmayacaktır, ya da ayrılacaksa da bu sadece onlara *saldırı*lar için olacaktır. Tekrardan “meşru” sözcüğünün *hâkim kapitalizm sisteminin çıkarları için meşru* anlamına geldiği şeklindeki temel gerçeklik vardır.

Bu, en temel noktaya geliyor: Bu sistem altında herhangi bir politikacı ve herhangi bir politikacının herhangi bir programı, kapitalist sistemin temel çıkarları ve esas işleyişi ile aynı çizgide olmak zorundadır, aksi halde kaos ortaya çıkar ve toplum işleyemez. Meselenin kalbine inen daha önceden kullandığım bir örnek şöyledir: Düşünün, eğer bu kapitalist sistem altında politikacılar insanların temel ihtiyaçlarını karşılamak için gerek duydukları şeyleri *para vermek zorunda olmadan* alabilmelerine izin veren bir kanun çıkartsalardı ne olurdu?! *Bütün sistem parçalanırdı.* (Bu, herhangi bir sistem ya da düzende alt yapının, üst yapının koşulları ve sınırları belirlediği şeklindeki temel hakikatin dışavurumudur – bu konu hakkında bir önceki mesajımda (82 numara) konuşmuştum).

Sadece komünist sistemde insanların ödeme yapması gerekmeden şeyler onların kullanımına açılabilir, bunlara temel maddi ihtiyaçların yanında eğitimsel ve kültürel ihtiyaçlar vb. de dahildir. (Bunun neden ve nasıl böyle olduğu konusunda basit terimlerle başka yerlerde konuşmalarım bulunmaktadır – örneğin revcom.us sitesinde bir önceki mesajımda bahsettiğim gibi sömürü ve sömürüye ve baskıya son verme üzerine makalelerimde).

Halk kitlelerinin tamamı için iyi bir yaşam sağlamak -onları hayatın temel gereksinimlerine sahip olup olmayacakları konusunda bile kaygı duymaktan kurtarmak- kapitalist sistem halinde bir olasılık da, hedef de değildir. Tekrardan söylemek gerekirse, bu, kapitalist ekonomik

sistemin ve bu sistemle el ele giden ve onu güçlendiren siyaset ve ideolojinin temel doğası ve işleyişi yüzündendir.

Özetlemek gerekirse, bu ülkedeki sistem *kapitalizmdir*. Kapitalizm, *baskı ve sömürüye dayalı bir sistemdir ve bu sistemin altındaki “demokrasi” de sömürücü kapitalist sınıfın hakimiyetinin bir ifadesidir ve bu hakimiyeti güçlendirmeye hizmet eder*. Kapitalist sistemin aslında diktatörlüğünün (politik gücü ve özellikle de bu kapitalist sınıf tarafından politik temsilcileri ve organize şiddet kurumları (silahlı kuvvetler, polis vb.) tarafından kullanılan “meşru” şiddeti tekeline alması) “üstünü örtmeye” ve aynı zamanda bunu dayatmaya hizmet eden bir demokrasidir.

Tarihin göstermiş olduğu üzere (örneğin 2. Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında Almanya ve bazı diğer ülkelerdeki *faşist* yönetim) özellikle ekstrem ve akut kriz dönemlerinde bu sistem kapitalist “demokrasiyi” *bir kenara atıp* onun yerine kapitalist sınıfın *alenî* diktatöryal yönetimini yerleştirebilir. (Günümüzde Trump ve Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen şey esasında budur). Ancak bu faşizm ekstrem olsa da *aslında kapitalist sınıf tarafından bu sistem altında sürekli olarak uygulanan diktatörlüğün ekstrem ve alenî bir şeklidir*.

Bir sonraki mesajımda kapitalist sistemin doğasından ve neden “reform” edilemeyeceğinden, alaşağı edilip yerine çok daha iyi bir sistemin gelmesi gerektiğinden bahsedeceğim.

3. Günümüzde kapitalist sistem *uluslararası* bir sömürü sistemidir, yani kapitalizm-emperyalizmdir.

Günümüzde egemen kapitalist sistem, dünyanın her yerinde milyarlarca insanın acımasızca sömürülmesine -ve özellikle de Üçüncü Dünya’da (Latin Amerika, Afrika, Ortadoğu ve Asya) 150 milyondan fazla *çocuk* da dahil olmak üzere ter atölyesi fabrikalarda, madenlerde ve tarlalarda kölelik benzeri durumlarda çalışmaya zorlanan halkın *süper-sömürsüne*- dayalıdır ve *bu sömürü olmadan bu sistemin var olması ya da işlemesi mümkün değildir*.

İnsanların her gün karşılaştıkları tamamen gereksiz ancak son derece gerçek korkunçluklar bu kapitalizm-emperyalizm sistemine *dayanmaktadır* ve onun *içine inşa edilmiştir*. Bunlara verilecek cevap bu sistem altında “daha” demokratik ya da “daha mükemmel” bir demokrasi

arayışı değildir, çünkü bir önceki mesajlarımda gösterdiğim üzere bu tarz bir “demokrasi” sadece tüm bu korkunçlukların bizzat temel sebebi olan bu sisteme hizmet edebilir.

76 numaralı mesajda açıkladığım gibi:

Bu sistem tepe noktalarına erişen ve onu yöneten kişileri, tüm bunların halk kitleleri için yarattığı acılardan bağımsız olarak açıkça -abartısız- *devasa bir çerçevede cani sömürücüler, katliamcı baskıcılar ve halkın ve doğanın amansız yağmacıları* olmaya zorlar. **Bireysel kapitalistler ve aynı zamanda kapitalist ülkelerin hâkim sınıfları için, ne kadar canavarca olursa olsun herhangi bir yolla diğerlerini yenip batmaya zorlamazlarsa bizzat kendileri batacaklardır. Bu “reformla üstesinden gelinebilecek” bir şey değildir ve bu sistem içinde yönetici kesimden kişileri değiştirerek de değiştirilemez: yöneten her kim olursa olsun bu sistemin bizzat doğası, “mantığı” ve dinamikleri ve taleplerine bağlı kalmak zorundadır.**

Ancak tüm bu çılgınlıktan bir kurtuluş mümkündür: bu sistemi *alaşağı etmek* için bir *devrim*. Bu sistemin dayandığı sömürüyü, bu sömürüyle birlikte gelen baskıcı ilişkileri ve bu baskı ve sömürüyü “meşrulaştıran” (ve hatta yücelten) kültürü *ortadan kaldırmak* ve *kökünden sökmek* için bir devrim. Bu korkunçluklar sisteminin yerini, halk kitlelerini bu deliliğin ötesine geçmek için güçlendiren ve onlara ilham veren, insanlar arasındaki bu baskıcı ayrımların ve çatışmaların -sınıf, cinsiyet, ulus ve ülkeye dayalı- üstesinden gelineceği ve geride bırakılacakları komünist bir dünyayı hedefleyen sosyalist bir sistemle değiştirecek bir devrim.

Bütün bunlar benim yazarı olduğum *Constitution for the New Socialist Republic in North America* [Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa] eserinde somut ve açık bir şekilde ortaya konmuştur.

Dahası, 8-11 numaralı mesajlarda spesifik olarak bahsettiğim ve genel olarak bu mesajlarda geri döndüğüm üzere, şimdi, bu ülke içerisindeki ayrımların -özellikle de hâkim kapitalist sınıf ve onların politik temsilcileri arasındaki ayrımların- derin, akut ve gittikçe keskinleşmekte olduğu ve bu sebeple toplumu “birleşmiş” bir hâkim sınıf olarak kendi egemenlikleri altında tuttukları “normal yolun” artık parçalanmakta olduğu ve nesillerdir gittiği şekilde devam edemeyeceği bir zamandır. Burada da bu kritik, özgürleştirici sonuç yatmaktadır:

Şimdi, ezenlerden biri ya da diğèrinin tarafını tutma zamanı değildir. Bu, bütün bunları
yıkma ve yerine çok daha iyi bir şeyi koyma amacıyla hâkim baskıcıların arasındaki
derin ayrımlardan yararlanarak tüm sistemlerine saldırmak için belki de hayat boyu
bir kez gelecek, son derece nadir bir açıklık ve şansın söz konusu olduğu nadir
zamanlardan biridir.